

KO JE GORA HOTELA IN KO NI HOTELA

Ljudje, ki imajo v slovenski planinski organizaciji na skrbi varno planinarjenje, so konec lanskega leta začeli biti plat zvona: toliko nesreč že davno ni bilo v vrstah slovenskih gornikov, kot jih je bilo lani. Sprva so kronisti teh dogajanj iskali vzroke za tako številne nesreče v številnejših obiskih v gorah, potem v varljivem vremenu, ki je premalo večše planince speljalo na nevarne poti, nato v preceenjanju sposobnosti nekaterih planincev, ki so si sicer nabavili ustrezno opremo, bili pa so vsestransko premalo pripravljeni na gorsko naravo, ker je pač niso dovolj poznali. Ko so izčrpali malone vse možnosti za vzroke teh nesreč, so jih začeli preprosto le naštevati in opisovati: nihče namreč ni znal pojasniti, zakaj se je število nesreč nenadoma tako zelo povečalo.

Iz dnevnega časopisja smo povzeli nekatera poročila, natisnjena tiste dni po nesrečah, iz katerih je vsaj deloma mogoče razbrati vzroke in posledice.

ALPINISTIČNA SREČA V NESREČI

»Na poledenelih visokogorskih stezah, v stenah in grapah so se tudi ta konec tedna dogajale drame, ki se prav zaradi pravočasnega posredovanja gorskih reševalcev niso končale tragično, « je bilo napisano lanski drugi februarjski konec tedna. »V soboto sta si pilota letalske enote Ministrstva za notranje zadeve **Miloš Kokotovič** in **Rajko Špitaler** med reševanjem s helikopterjem v grapi med Travnikom in Šitami skozi mrak pomagala z reflektorjem. Mehanik **Franc Žagar** je z jeklenico spuščal v previsno grapo rateškega reševalca, ki si je na plezalni pas vsakič zapel po enega alpinističnega pripravnika AO Novo mesto. Popoldne okrog 14. ure se je namreč enemu od njih zlomil prednji del dereze in zdrsnil je v globino. Napredovanje je bilo ustavljeno, ker je bilo tveganje preveliko. Zato sta začela 25-letni **Pavle Radoš** in 20-letni **Andrej Markovič** klicati po pomoč.

Imela sta izredno srečo, saj ju je slišal rateški reševalec **Jure Jeršin**, ki je sestopal s Kotovega sedla. Ob 14.20 je za to, kar se je zgodilo navezi, zvedel tudi načelnik Postaje GRS Rateče **Samo Cuznar**. Voznik teptalca žičnic Kranjska Gora **Miro Košir** je devet reševalcev z opremo odpeljal v Tamar in dva sta se takoj odpravila proti grapi. Ker sta alpinista obtičala 400 metrov pod vrhom in bi klasično reševanje trajalo predolgo, so zaprosili za posredovanje pilote letalske policijske enote. Ob 17.15 sta bila pilota v Tamarju, po dramatičnih 45 minutah pa je bilo reševanje končano. Klasično reševanje bi najverjetneje trajalo še ves naslednji dan in morda deset reševalcev, kolikor jih je prišlo v Tamar, niti ne bi bilo kos sedanjim vremenskim razmeram. Pilota sta opravila res zahtevno stensko reševanje in mladima alpinistoma zagotovo prihranila kakšno omrzlino, ki bi jo lahko dobila, če bi nemočna 98 400 metrov pod vrhom čakala na reševalce.

Le nekaj dni prej, 8. februarja lani, sta se med srečneže vpisala tudi mlada plezalca alpinističnega kluba Vertikala, študenta **Igor Kopše** in **Džoni Kočivnik**, ki sta se 250-metrške, s peto težavnostno stopnjo ovrednotene zimske smeri v Prednji glavi Prisanka lotila še le ob 10. uri, čeprav v plezalnem priročniku piše, da jo je mogoče preplezati v 11 urah, dneva pa je februarja konec že ob petih popoldne. Pod steno sta pustila opremo za bivakiranje in čelne svetilke. Ker ju do osmih zvečer ni bilo nazaj v Mihov dom, je šel rateški reševalec **Iztok Butinar** gledat, kje sta, in osem gorskih reševalcev Postaje GRS Kranjska Gora je ponoči odšlo do izstopa iz plezalne smeri. Tam so našli premražena plezalca, ki sta si v sneženje in meglo upala brez svetilk in vsega drugega potrebnega. Ob siju bakel so ju gorski reševalci pospremili do Koče na Gozdu, kjer so bili ob treh zjutraj.

Isti dan se je alpinistu kluba iz Nove Gorice **Samu Miloniču** med plezanjem čez enega od slapov pod planino Zapotok odlomil kos ledu. Pri padcu si je zlomil gleženj. Soplezalec, ki ga je varoval, mu je pomagal in sta sama do mraka preplezala 300-metrsko smer. Potem ko je kolego za silo oskrbel, je nepoškodovani odhitel v dolino. Načelnik Postaje GRS Bovec **Iztok Mlekuž** je za nesrečo izvedel ob 20.30. Še s štirimi reševalci so opolnoči z opremo prišli do ranjenega in ga oskrbeli. Toda ker je tamkajšnji teren izredno zahteven, so se odločili poklicati še sedem reševalcev in skupaj s Samom prebivakirati presneto mrzlo noč. Po jutranjem 200-metrskem spustu so ranjenega odpeljali do izvira Soče, od tam pa v novogoriško bolnišnico.

S PADALOM V SMRT

Do sredine lanskega leta je bilo med Slovenci devet smrtnih žrtev, ko so jadralni padalci iz različnih vzrokov treščili med skale. Prva žrtev je bil leta 1989 **Marko Ažman**, ki je želel poleteti v južnoameriških Andih, zadnji jadralni padalec pa se je smrtno ponesrečil lanskega 25. maja na pobočjih Mangarta in pred tem lanskega 7. maja na pobočju Storžiča.

Tisto soboto, 25. maja, se je skupina izletnikov iz Mežice v Bevcu dogovorila, da bi jih usposobljeni letalci s padali-tandemi popeljali z Mangartskega sedla do Loga pod Mangartom. Pet poletov so uspešno in brez vsakršnih težav opravili že v dopoldanskem času, preostale pa so nameravali popoldne. Štirje od teh popoldanskih poletov so se končali srečno, zadnja pa sta poletela **Boštjan S.** iz Mežice in pilot **Sašo K.** Že takoj po vzletu se je zapletlo, pilot je pristal, gorski reševalci so Boštjana S. na kraju pristanka našli mrtvega, Saša K. pa so hudo poškodovanega odpeljali v šempetrsko bolnišnico.

Le dober teden dni pozneje, 8. junija, se je 46-letnemu **Cirilu Merčunu** iz Črnuč pri Ljubljani odlomila skala, ko

je iskal pot čez skalno brezpotje levo od Rezarjeve grape na severni strani 2060 metrov visoke Begunjsčice. 120-metrskega padca ni preživel.

Tržiški gorski reševalci so bili o nesreči obveščeni ta dan ob 10.30. »Sedem nas je z vso potrebno opremo takoj odšlo na Ljubelj in od tam proti mestu nesreče.« je pripovedoval gorski reševalec — letalec in član Gorske policijske enote **Robert Kralj**. »Žal planincu ni mogel nihče več pomagati. Na Begunjsčico sta odšla skupaj s prijateljico, ki je hodila za njim. Ko sta zapustila melišče, sta v skalnem brezpotju nadaljevala proti grebenu. 200 višinskih metrov pod vrhom je prišlo do padca.«

Isto sobotno popoldne sta pilota helikopterja Letalske policijske enote **Miloš Kokotovič** in **Marjan Klajnšček** skupaj z dežurnim zdravnikom Postaje GRS Radovljica **dr. Vladom Jurekovičem** pristala pod Konjskim sedlom nad Vodnikovim domom in pomagala v helikopter ranjenima 45-letni **Tatjani Lovšin** iz Ljubljane in tri leta starejšemu **Milošu Skomini** iz Nove Gorice. Ljubljancanki je pri prečenju snežišča pod Konjskim sedlom zdrsnilo, Novogoričan pa jo je skušal ujeti. Zdrsela sta oba. Eden od planincev je odhitel do Triglavskega doma na Kredarici, dežurni meteorolog je začel ob 13.38 po radijski zvezi iskati gorske reševalce iz Bohinja, ponesrečencema pa so nato pomagali reševalci iz helikopterja in ju odpeljali v jeseniško bolnišnico.

NESREČNI ČEŠKI GORNIKI

Pilota Letalske policijske enote sta v ponedeljek, 24. junija lani, s helikopterjem na streho jeseniške bolnišnice

ce pripeljala hudo ranjeno 61-letno češko državljanko **Suzano Kašparovo**. Bila je v skupini rojakov, ki so se iz Vrat namenili proti Kredarici. Po treh urah vzpona po zavarovani poti sta se s prijateljico obrnili. Med sestopom po Tominškovi poti je Čehinji okrog 16. ure zdrsnilo in se je po stometrskem kotaljenju hudo ranjena ustavila za enim od dreves.

Mojstranski gorski reševalci so pol ure po nesreči izvedeli, da naj bi do še ene nesreče z zlomom noge prišlo na poti čez Prag. Šest reševalcev z vso opremo je odhitelo tja, vendar ponesrečene niso našli. Vrnili so se in odšli še na Tominškovo pot, kjer so našli Čehinjo. »Bila je hudo ranjena po glavi, imela je odprte zlome nog, zato smo takoj začeli nuditi prvo pomoč.« je pripovedoval načelnik Postaje GRS Mojstrana **Janez Brojan**. »Ker pa velja dogovor, da mora biti pri takem reševanju zraven tudi zdravnik — gorski reševalec, sem ga začel iskati. Po dobre pol ure telefoniranja je devet klicev izzvenelo v prazno. Na srečo sem odkril **dr. Mirana Remsa**, ki sta nam ga pripeljala pilota.«

Hudo ranjeno Čehinjo so okrog 19. ure na strehi jeseniške bolnišnice vzeli v oskrbo dežurni zdravniki iz ekipe tamkajšnje urgentne službe.

»Samo 43-letni **Josef Hruška** iz Češke ve, kako je izgubljal in izgubil bitko za sinovo življenje,« začelja pripoved o gorski nesreči reporter Dela in Slovenskih novic **Mirko Kunšič**. Zadnjo lansko junijsko soboto zjutraj sta s 16-letnim Josefom pomahala ženi in mami, ki je ostala v Vratih. Ovešena z vso opremo za plezanje v Severni triglavski steni sta odšla pod 1200 metrov visoko alpinistično zahtevno (V+) smer, ki sta jo pred

namesto komentarja

KRIŽIŠČE GRS

Nekateri vedo in nekateri ne vedo, nekateri se pretvarjajo, kakor da ne vedo, in drugi si zatiskajo oči, da ne bi videli, kar seveda natančno vidijo: Planinska zveza Slovenije spreminja svojo podobo.

Na eni strani se vključuje med planinske organizacije alpskih držav in dežel, na drugi strani še ne ve natančno (ali pa se nekateri njeni deli pretvarjajo, da ne vedo), kako naj bi se obnašala, da se ne bi zamerila niti tradicionalistom, ki, poštene, kot so, v organizaciji ne vidijo skoraj nič drugega kot hojo po gorah, nadelavo planinskih poti in graditev planinskih postojank, niti »modernistom«, ki hočejo biti svetovljani po sili in prisegajo na poslovnost, vključevanje v mednarodne tokove in marketing za vsako ceno.

V uredništvu Planinskega vestnika smo sprejeli klic na pomoč: ali veste, da se Gorska reševalna služba seli iz Planinske zveze Slovenije, saj PZS ni več v njenih oznakah, ampak je v spodnjem delu okrogle-

ga znaka, ki oklepa rdeči križ in belo planiko, pod zgornjim obodom z napisom »Gorska reševalna služba« namesto črk »PZS« beseda »Slovenije«?

To je komajda kdo opazil, saj si znak poleg gorskih reševalcev nemara zapomnijo le tisti, ki potrebujejo njihovo pomoč in so prisiljeni dalj časa gledati vanj, ko se nad njimi sklanja postava s takšnim emblemom na vetrovki. Za to komajda vedo celo člani nekaterih postaj GRS, ki se »s politiko« ne ukvarjajo, ker so se v organizaciji GRS sklenili udeleževati izključno iz človekoljubnih nagibov.

Vendar se spreminjajo oznake in pravilnik GRS. Za GRS se namreč poleg Planinske zveze Slovenije zadnji čas zanimata še policija in vojska in nemara še kdo, za katerega še ne vemo: policija ji že dolgo nudi helikopterske storitve, vojska ji je zadnji čas dala terenske avtomobile, radijske postaje in morda še kaj.

Ta trenutke ne more še nihče natančno povedati, kam gre slovenska Gorska reševalna služba (in morda še katera od komisij, ki so zdaj še dokaj trdno pod okriljem Planinske zveze Slovenije). V najbližji prihodnosti bomo zvedeli za društvene preobrazbe, ki so posledica družbenih sprememb v državi, in o podrobnostih seveda natančno poročali.

Marjan Raztresen

67 leti prvič plezala **Milan Gostiša** in **Pavla Jesih** kar štiri dni, od 9. do 13. avgusta. Krstila sta jo za Skalaško smer. Kasnejši ponavljalci so jo zmogli tudi v manj kot šestih urah.

»Vreme je bilo sicer spremenljivo, toda še vedno ne tako slabo, da bi se naveza morala obrniti,« je dejal Janez Brojan, ki je tisto nedeljo pod večer v helikopter Letalske enote policije pomagal vidno prizadetemu očetu in ki je pomagal vanj naložiti tudi njegovega mrtvega sina, ki je po mnenju zdravnika umrl zaradi izčrpanosti in podhladitve. »Plezalca sta imela vso potrebno opremo in vedela sta, kam gresta.«

Napovedana sprememba vremena naj bi češko navezo ujela še pred nočjo nekje pod izstopom iz smeri, nemara pa celo v najtežavnejšem delu, imenovanem Ladja. Odločiti sta se morala za bivakiranje. Ponoči so iz rahlega dežja nastale plohe in iz teh nevihte. Lilo in treskalo je kot na sodni dan. Za oba se je začel boj za preživetje.

Po res grozni noči je oče priplezal do roba triglavske stene in iz nje potegnil še sina. V megli sta začela iskati pot proti Doliču. Sin je omagal 50 metrov pod njo in 10 minut od kočice na Doliču. Oče je naredil vse, da bi ga ohranil pri življenju. Toda ko je hitel po pomoč, v gosti megli ni našel kočice na Doliču. V eni uri je prišel do Vodnikovih kočic in tam prosil za pomoč.

Iz Aljaževega doma v Vratih je načelnik Postaje GRS Mojstrana v nedeljo dopoldne dobil sporočilo, da je žena oziroma mati Hruška zaskrbljena, ker se oba Josefa še nista vrnila, okoli polднеva pa je ta dan sprožil reševalno akcijo. Devet gorskih reševalcev je v več skupinah odšlo pod steno, medtem pa so iz kočice Planika pod Triglavom sporočili v Vrata, da se je v Vodnikovi kočici ustavil Čeh, ki je povedal, da se vrača k sinu pod Doličem. Gorski reševalci so se odločili, da bi bilo najbolj učinkovito reševanje s helikopterjem.

REŠEVALCI NA GORI, PLANINKA PA DOMA

Dne 21. julija je tik pod vrhom Kokrskega sedla (1791 m) zaradi srčne slabosti omagal 59-letni **Alojzij Humar** iz Perovega pri Kamniku. Še pred prihodom zdravnika **dr. Janija Pšenice**, ki sta ga tja pripeljala pilot **Jože Brodar** in **Rajko Spitaler** s helikopterjem Letalske policijske enote Ministrstva za notranje zadeve, je Humar umrl. Zjutraj se je odpravil k Cozjovi koči na Kokrsko sedlo, kjer so se ta dan zbrali kamniški planinci. Bil je pevec kamniškega pevskega zbora Lira, ki je nameraval planincem prirediti koncert. Seveda so ga po tem tragičnem dogodku odpovedali.

Kako neodgovorni so nekateri planinci, zgovorno priča naslednji primer, ki bi se v katerikoli drugi alpski državi končal z vrtoglavo visokim računom.

Zakonca Kovačič iz Dola pri Ljubljani sta eno od sobot sredi lanskega julija prišla na Jezersko in se po lovski poti namenila na Vadine (Ledine). Gospod je poznavalec gorskih rož in slabši planinec od žene, ki je tudi zato sama odšla naprej. Sledil ji je le do prvih klinov, kjer se je sklenil vrniti in jo počakati pri Plansarskem jezeru, kar je v resnici storil in popoldne izkoristil za nabiranje

zdravilnih rož. Toda pozno popoldne ga je začelo skrbeti, kaj je z ženo.

Pravzaprav je imel srečo, kajti skupina gorskih reševalcev z Jezerskega se je prav prejšnjo noč vrnila s trekinga in plezanja v Južni Ameriki in je pogrešano takoj po prejemu obvestila odšla iskat. Dvanajst reševalcev in alpinistov jo je iskalo tisto soboto od devetih zvečer do pol dveh ponoči in tudi še naslednji, nedeljski dan od sedmih zjutraj do treh popoldne, med 18. in 19. uro pa jim je prišel na pomoč še helikopter. Celotno območje so ta dan ponovno pregledali, vendar niso nič našli, čeravno bi jo morali, če bi le bila tam.

»Toda v nedeljo zvečer nas je kot hladen tuš polila vest, da je pogrešana **Justina Kovačič** okoli 19. ure prišla domov,« je povedal načelnik Postaje GRS Jezersko **Luka Karničar**.

Seveda je do skrajnosti neodgovorno, da planinka ali njeni svojci niso o srečni vrnitvi gorskih reševalcev obvestili takoj, ko je planinka prišla v dolino. Seveda bi jih, če bi morali reševanje plačati sami.

NESREČE, KI JIH NE BI BILO TREBA

Le dva dni pozneje je s poti z Velikega vrha (2088 m) omahnil čez skale in se ubil 82-letni **Georg Fiedler** iz Celovca. Dopoldne tega dne sta se s prijateljico, 62-letno **dr. Helgo Gasper**, odpravila z Ljubelja najprej na planino Korošico, od tam na Hanževo sedlo in po strmi zavarovani poti čez severno steno Velikega vrha. Ko sta drug za drugim sestopala po poti na južni strani gore proti Kofcam, je v zadnji tretjini Fiedler nenadoma omahnil, padel 40 metrov čez skale in umrl za posledicami poškodb.

Načelnik tržiških gorskih reševalcev **Anton Kralj** je bil o nesreči obveščen ta dan ob 15. uri. Trije reševalci — letalci so v Bistrici pri Trziču počakali oba pilota helikopterja Letalske policijske enote MNZ, ki sta pripeljala zdravnika **dr. Mirana Remsa**, šest tržiških reševalcev pa se je s terenskim avtom odpeljalo proti Kofcam. Žal zdravnik Celovčanu ni mogel več pomagati. Mrtvega so odpeljali v dolino.

Jeseniški gorski reševalci so isto noč iskali 28-letnega **Mathiasa W.** iz avstrijske Koroške. S prijateljci so bili to pozno popoldne prešerno razporejeni na območju Golice. Ko so se ponoči vračali proti domu, se je **Mathias** izgubil. Slovenski gorski reševalci so ga prenehali iskati, brž ko so dobili sporočilo, da naj bi pogrešanega nazadnje videli na avstrijski strani Karavank.

Zelo vsakdanji nesreči sta se iste julijske dni pripetili na Kredarici. V Triglavskem domu na Kredarici je na stopnicah nerodno stopila 56-letna **Elena K.** in si poškodovala koleno. Na snežišču pod tem planinskim domom pa je zdrsnilo 44-letni **Ljubi G.** in si je poškodovala gleženj. Obe so s helikopterjem naenkrat odpeljali v dolino.

Iste dni konec lanskega julija so mojstranski gorski reševalci prinesli s Tominškove poti mrtvega 50-letnega **Jožeta Debelaka** iz Tišine pri Murski Soboti. Pri sestopu je dopoldne nenadoma zdrsnil s poti in omahnil po skalah. Njegov nečak **Aleš Farkaš** ga ni mogel ujeti. Pri njem je do prihoda gorskih reševalcev ostal

njegov sin Damijan. Pilota helikopterja Letalske policijske enote MNZ **Bojan Živko** in **Marjan Klanšček** ter mehanik **Branko Jurjevec** so sicer poskušali v bližino gozdne meje pripeljati zdravnika **dr. Iztoka Tomazina** in tri mojstranske gorske reševalce, pa jim je to preprečil močan veter.

Še pred poletom v Vrata so se opoldne za nekaj minut ustavili pri planinski koči na Golici, kjer je omagal 36-letni **Vlado Dimovski** iz Ljubljane. Ekipa jeseniške bolnišnice ga je sprejela na strehi bolnišnice in poskrbela za zdravljenje.

Že zjutraj ta dan je dežurna ekipa pilotov MNZ odletela do Zavetišča pod Špičko. Tam so že bili bovški gorski reševalci, ki so v helikopter pomagali 20-letnemu **Juretu Nastranu** iz Škofje Loke. Pri padcu si je tako poškodoval členek, da sam ne bi mogel priti v dolino.

ALPINIST IN JAMAR V STENI

»Približno ob 13. uri so se okrog Škrlatic, Dolkove in Rakove Špice zgrinjali nevihtni oblaki. Grmelo je, pa tudi nekaj kapelj je že priletelo. Predvsem zato sem hotel. Videl sem gladke skalne plošče, ki bi jih bilo mokre težko preplezati. Pri tem mi je spodneslo desno nogo, obvisel sem na levi roki. Z desno sem tipal za oprimkom, pa se mi je odkrušil. Omahnil sem. Med letenjem sem si nekajkrat dopovedal: ne, ne smeš se polomiti! Vedel sem, da moj soplezalec, tri leta mlajši svak **Miha Hribovšek** kot jamar ne bo mogel plezati naprej,« je nesrečo, ki se je pripetila lanskega 28. julija, opisoval **Janez Slokan**, 37-letni kamniški alpinist, gorski reševalec in tečajnik za gorskega vodnika, ki je ta dan kmalu po opoldnevu omahnil v izstopnem raztežaju stebra Rakove Špice (2545 m) le nekaj metrov pred skrotjem. Po desetih metrih padanja se je ujel, a si je pri padcu poškodoval gleženj leve noge, nalomil in polomil po eno rebro ter dobil več udarcev v stegenico.

Ta večer ob 19. uri so vsi, ki so poslušali frekvenco GRS, slišali, kako Pšata 28, kot je Slokanov pozivni znak pri kamniških reševalcih, sprašuje Savo, dežurnega v kranjskem Operativno-komunikacijskem centru UJV, ali lahko pomagajo. Dežurna **Andrej Rekelj** in **Miro Komac** sta bila tako presenečena, da sta ga klicala nazaj in ga spraševala, kako naj bi pomagali. Ko sta izvedela, kako je poškodovan, sta takoj začela organizirati reševanje. Javil se jima je tržiški zdravnik dr. Iztok Tomazin, ki je to popoldne že pomagal planincu na Golici in skušal priti do mrtvega planinca pod Tominškovo potjo na Triglav.

Pred 20. uro je na reševanje odletel helikopter, toda izredno močni vetrovi so se že pred Rakovo Špico začeli poigravati s težkim strojem, katerega pilot se je moral pošteno potruditi, da ga ni vrglo v stene. Potem ko je mehanik Branko Jurjevec nekajkrat zamen poskušal odpreti vrata helikopterja, da bi z jeklenico spustil zdravnika dr. Tomazina na greben k ponesrečencu in njegovemu soplezalcu, sta pilota pred 21. uro pristala v Vratih, od koder je doktor z nahrbtnikom odhitel proti Škrlatici, za njim pa so odšli še trije reševalci Postaje GRS Kranjska Gora in njihov zdravnik.

Ko sta Slokan in Hribovšek videla, da se je helikopter moral umakniti, sta počasi začela sestopati v kotel pod vzhodno steno Dolkove Špice. Čeprav je šlo počasi, je ranjeni alpinisti vseskozi vlivali pogum vsaku jamarju. Okrog polnoči sta se srečala z dr. Tomazinom, uro pozneje pa še z reševalci iz Kranjske Gore.

Navsezgodaj zjutraj je po ponesrečencu, njegovega spremljevalca in reševalce prišel helikopter in najprej ranjenca odpeljal v jeseniško bolnišnico, potem pa še dr. Tomazina po prečuti noči na redno delo v tržiški zdravstveni dom.

Kot ima vsaka taka zgodba svoje ozadje, o katerem javnost redko kaj izve, ima ta zgodba najmanj dve taki ozadji. Žena dr. Tomazina Martina, ki je zdravnica v jeseniški bolnišnici, in njuna še ne petletna hči Ajda to noč sploh nista vedeli, kje je družinski oče. Posebno hčerka težko razume očetovo nenehno preoblačenje iz zdravniških oblačil v gorniška. Brž ko je prišel domov, se je obema javil po telefonu. Prav tako ni bilo jasno petinpolletnemu in triletnemu sinu Janeza Slokana Maticu in Mihu, ki sta bila z mamo Jano v Krnici na taborjenju, zakaj očeta ni v dolino. Brž ko so do ponesrečencu in njegovega svaka prišli reševalci, je Slokan ženi v Krnico sporočil, da počasi sestopata, ker mu je padel kamenček na nogo. Toda mali Mihec je že prejšnji dan, ko so se v Rakovi Špici kuhale nevihte, v taboru jokal in prosil mamico, da morata atiju v goro odnesti dežnik, da ne bo moker...

***

Kar 37 smrtnih žrtev so lani zahtevale slovenske gore. Opisali smo le nekatere od tragedij, kot jih je imel priložnost spoznati kronist takih dogodkov v dnevnem časopisu. Gorski reševalci bodo nedvomno natančno analizirali vse te nesreče in vsaj planinski javnosti posredovali svoje ugotovitve o pravih vzrokih in zakaj je do njih moralo biti. Kdor bo to natančno prebral, bo iz tega nemara potegnil kakšen zaključek.

Odpelji me, dragi

DAVORKA LAMUT

*Pelji me k soncu,
moj dragi.
Odpelji me z vetrom,
z duhom tišine,
v narave globine.*

*Naj sonce obsije
vsa moja obzorja,
naj veter odnese
vse moje skrbi.*

*Tišina pomeni naj
moje veselje,
vsaj uro mi sreče
naj kdo zaželi.*